

Suzanne Vermeer
Hittegolf

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

De vrouw lag onder een dun crèmekleurig satijnen laken op het sierlijke metalen bed. De witte rondgebogen staalconstructie aan het hoofd- en voeteneinde was hartvormig. Ze lag op haar buik. Haar rechterhand onder het hoofdkussen, haar linkerbeen wat opgetrokken. Haar zwarte lange haren vielen warrig over haar schouderbladen en een gedeelte van haar mond en wang. Haar ademhaling was rustig, alsof ze in diepe slaap was.

Er kwam een smalle streep kunstlicht door de zandkleurige gordijnen. Waarschijnlijk van een lantaarn voor het raam. Het licht legde de contouren van de kamer bloot. Tegenover het bed stond een barokke kaptafel waarop flesjes parfum en make-up prijken. In de grote spiegel tekende zich het streepjesbehang van de tegenoverliggende muur af. De schilderijtjes aan de muur hingen een beetje uit het lood, alsof er te enthousiast met een stofdoek langs was gegaan. Op de stoel in de hoek lag een stapeltje keurig opgevouwen kleren. Naast het bed twee haastig uitgeschopte witte pumps.

De vrouw draaide zich op haar rechterzij en mompelde zachtjes in haar slaap. Het was niet meer dan onverstaanbaar gefluister. Haar schouder piepte onder het laken uit en onthulde het kanten bandje van

niet meteen gedaan toen ze het vuur in de gang zag? In paniek rende ze richting de deur, maar het was te laat. Tongen van vuur krulden zich al om de drempel. De huid van haar onderbenen trok strak en begon vreselijk te schrijnen. Ze kon de blaren bijna voelen opkomen. Huilend van de pijn rende ze terug naar het raam en bonkte er uit alle macht met haar vuisten op. 'Help!' Het hielp niet. Ze liep een stukje naar achteren, nam een aanloop en gebruikte de rechterkant van haar lichaam als stormram. Er klonk gekraak, maar ze wist niet of het afkomstig was van het raam of van haar pijnlijke schouder.

Het vuur naderde in rap tempo. Ademen was bijna onmogelijk nu. Ze werd steeds lichter in haar hoofd. 'Help! Help me dan toch!' Haar noodkreet veroorzaakte een nieuwe hoestprikkel die bijna niet te stuiten was. Ze zou hier verdomme toch niet doodgaan? Wanhopig sloeg ze weer met haar vuist tegen het raam. Een scherpe pijn sneed door haar hand en pols toen de ruit brak. Ze negeerde de pijn en het stromen van het warme vocht dat alleen maar bloed kon zijn. Met twee vuisten ramde ze de rest van het glas uit het kozijn. Angstig keek ze achterom. Het bed waar ze net nog vredig in had liggen slapen stond in lichterlaaie. De muur waar het bed tegenaan stond stortte in. Het zou niet lang meer duren voordat ook het plafond het zou begeven. Er was nauwelijks nog

tijd. Zonder na te denken klom ze op het kozijn. Scherpe stukjes glas sneden door haar voetzolen als een mes door boter. Door de adrenaline voelde ze amper nog pijn. Die kwam vast later in volle hevigheid als ze dit zou overleven. Ze keek naar beneden, sloot haar tranende ogen en sprong.

Deel 1

ANOEK & CESÁRIA

Hoofdstuk 1

Ik heb me teruggetrokken in een hoek van de grote tuin en zit op een gemetseld stenen muurtje. Mijn benen bungelen en met mijn hakken tik ik om en om tegen de stenen. De roze oleanderhaag achter me bloeit weelderig. Zachtjes raak ik de bloemen aan, streel met mijn vingers over de leerachtige bladeren. Was de oleander niet giftig? De bladeren van de grote palm-bomen rond het zwembad ruisen zachtjes in de wind. Het onderste bladerschort is bruin en moet gesnoeid worden.

Het zwembad is nu nog leeg, maar aan het einde van de avond zal het vol met dronken mensen liggen. Zo gaat het altijd op deze feestjes. De tuin waarin ik me bevind, hoort bij de villa van Johan de Leeuw. Hij is een bekende Nederlandse filmproducent die af en toe ook wat 'serietjes' doet voor televisie, zoals hij zelf graag nonchalant mag zeggen. Op dit moment is hij bezig met een Amerikaanse productie, een romantische film met Emma DeWitt in de hoofdrol. Wat een onzin, gewoon Emma de Wit natuurlijk, ze is Nederlandse. Deze film moet haar grote doorbraak worden in de Verenigde Staten. Vanavond is ze de eregast op Johans feestje, samen met haar tegenspeler, Robert Stevenson. Johan de Leeuw is sinds een paar jaar de beste vriend van mijn vader. Sinds Johans carrière naar grote hoogte

is gestegen, loopt mijn vader met hem weg. Ik vind het maar een protserige eikel, maar zijn zoon Mees is oké. Heel erg oké zelfs. Mijn vriendin Cesária heeft vorige zomer iets met hem gehad en vanavond gaan ze elkaar voor het eerst weer zien. Ik ben benieuwd hoe dat gaat. Cesária is wel over Mees heen, maar of dat andersom ook zo is, vraag ik me af.

De eerste gasten worden over een uurtje verwacht. Allemaal Nederlandse zakenlui die financieel al binnen zijn en net als Johan het grootste deel van hun tijd in Portugal wonen in hun veel te dure villa's. Johan biedt ze graag exclusieve feestjes aan zodat hij kan pronken met zijn succes. Toen mijn vader zijn IT-bedrijf verkocht, kocht hij een villa in de straat van Johan. Vlak bij de golfbaan waar ze regelmatig een potje 'ballen'. Nu horen wij dus ook bij de Nederlandse enclave hier in de Algarve.

Hoe anders is ons leven geworden sinds we geld hebben.

Ik neem een slok van mijn favoriete cocktail, Banana Jaffa: een mix van Kahlúa, cream, cognac, sinaasappelsap en banaan. Gek eigenlijk, je zult geen bananen in mijn fruitschaal vinden, maar als ze ergens in verwerkt zijn, vind ik ze heerlijk. Vroeger bij McDonald's nam ik altijd een milkshake banaan en als ik in de supermarkt een zakje snoep mocht uitkiezen, dan werden het steevast bananenschuimpjes. Dat was in de

tijd dat alles nog goed was, toen we nog in een arbeiderswoninkje in de Utrechtse wijk Ondiep woonden. Opa en oma woonden tegenover ons in dezelfde straat. Daar leerde ik lopen en fietsen aan de hand van mijn vader. Hij hielp me met moeilijke rekensommen op de basisschool (hij was goed met computers en cijfers), bracht me naar zwembles en stond elke zaterdag in alle vroegte te juichen langs de lijn. Ik mag dan een meisje zijn, geef me een voetbal en ik droog je af. Soms nam hij me 's zondags mee in zijn donkerblauwe Opel. Niet te vaak, want benzine was duur. Dan reden we over de Maliebaan, langs de grote statige panden. 'Eens wonen wij ook in zo'n huis, Anoeke, let op mijn woorden.' Dan stak hij zijn hand in de lucht om aan te geven dat hij het echt meende. Diezelfde hand die me vasthield tijdens de vele wandelingen door het Wilhelminapark. Die hand waarmee hij, toen ik in de vroege puberteit kwam, ook mijn vriendinnen graag te pas en vooral ook te onpas vastpakte. Dat was het moment dat mijn vader, mijn grote held, van zijn voetstuk donderde. Hij is er nooit meer opgeklommen.

Toen ik elf jaar was en de ruzies al een jaar dagelijks door het huis knalden, was mijn moeder het zat. Ze vertrok en liet mij bij hem achter. Ik was altijd meer een vaderskindje geweest en eindelijk had ze een manier gevonden om me daarvoor te straffen. Na een halfjaar lag er in de bus een verhuiskaart van Tinie (mijn moe-